

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

ELEFÁNT HÁTÁN. (Lásd a 311. lapon.)

LIX. köt. 20. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. november 11-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

HARDY KAPITÁNY GYERMEKEI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

Irta Ellis Ede.

(Folytatás.)

VIKTOR a folyónak annál az árnyékos partjánál evezett lefelé is, amelynek mentén fölfelé Dániel bácsiékhoz ment. Jól megfontolva tette. Először is, bár a hold most már magasan járt, még jókora sötét sávban esett a vízre a parti nagy fák árnyéka s ez, valamint a víz szélén levő bozót meglehetősen biztosította, hogy nem veszik könnyen észre. Fő-oka azonban az volt, hogy a vörös-bőrűeket a tulsó parton látta és Dániel bácsi azt mondta, hogy éjjel előtt nem szoktak támadni. Tehát valószínű, hogy ott heveredtek le a tűz körül. Most is ott vannak és majd csak éjjel után fognak átkelni a folyón; tehát még ha észre veszik is, messze lesz tőlük.

Ezt mind nagyon helyesen és okosan fontolta meg. Épp csak arra kellett volna még gondolnia, hogy a vörös-bőrűekkel szemben gyakran a legokosabb számítás is hiába való.

Eljutott a folyónak ahhoz a kanyarulatához, amelynél fölfelé menet szerencsésen eltűnt az indiánusok látó-köréből. Most persze megfordítva állt a dolga: ennél a kanyarulatnál oda ér, ahol az ellenség megláthatja. Halkan od sugott Dorinkának:

— Most nagyon kell vigyáznunk, míg átjutunk azon a darabon, ahol megláthatnak.

Egészen a part tövében hajtotta lassan, zajtalanul előre a csónakot. A lecsüngő ágak sokszor az arcukat surolták; mélyen le köllött hajolniok, hogy odább juthassanak.

Dorinka igazi kis hősnő módjára teljesíté a bátyja utasítását. Nagyon jól értette ő a veszedelem nagyságát, akár ha ők ketten a vérengző indiánusok hatalmába esnek, akár ha nem jutnak idején haza, hogy szüleiket értesítsék. De most mégis minden ijedezést kivert a fejből, csak nézegetett folyvást figyelmesen jobbra, balra, előre és hátra.

Épp a kanyarulatnál egyszerre csak megérintette a bátyja térdét és kifelé mutatott a partra. Viktor oda nézett.

— Nem látok semmit, szólt sugva. Mit láttál?

— Valami tüzes villogó pontokat, sugta a leányka. De most már én sem látom.

Jó ideig merően néztek abba az irányba, de nem láttak semmit, nem is hallottak semmit. Viktor tehát ismét odább hajtotta a csónakot, de most még nagyobb óvatossággal, oly nesztelenül, hogy akár melyik indiánus sem tehetne volna ügyesebben.

Annyiszor bejárta a tájékot a szülei házától Dániel bácsiékig vizen is, szárazon is, hogy jóformán minden bokrot ismert. Még sötétben is pontosan tudta, hol az a hely, amelyen a vörös-bőrűek a tűznél tanácskoztak. Mindjárt oda is ér. Itt lesz a veszedelmes, pár száz ölnyi ut. Ha itt sikerül át osonni, akkor odább már ismét bátorosabban evezhet. Csak itt meg ne lássák. Mert ha a vörös-bőrűek lenyugodtak is, néhányan okvetlenül ébren vannak és örködnék.

Nagy volt azonban a meglepődése, mikor a veszedelmes hely felé tekintve, éppenséggel semmit sem látott. Sem tüzet, sem indiánust. Az alig egy órával ezelőtt nagy lánggal lobogott tűznek még csak parazsa sem csillogott. Nyilván kioltották, eltapos-

ták. Emberi a
a hold jól oda v
látni. Nincs ott

Ez nem csak
lomba is ejtette
vörös-bőrű csap
esetre sem.

— Az nem v
tak, gondolá V
a folyó partjáig
már átkeltek
akkor itt van
nél mi evezünk.

Biz' megdobb
latra. Hiszen m
az indiánusok e
pihennek a víz
indulnának.

Igy már nagy
ha még itt van
a part tövében
eltávoztak, akk
a támadásra, o
hoz, mielőtt ő a

De már akár
ezen a veszed
Intett Dorinkán

— Most ne
fülelj is, még p
nél vagyunk.

Azért intette
hogy az indián
viz közelében,
csónakot, külö
Ha pedig nem
mozognak, beszé
gatózott is a le
nem hiába. Ali
érintette bátyj
mutatott.

ták. Emberi alak sem mutatkozott, pedig a hold jól oda világított, meg lehetett volna látni. Nincs ott senki.

Ez nem csak meglepte, hanem aggodalomba is ejtette Viktort. Mit jelenthet a vörös-bőrű csapat eltűnése? Jót semmi esetre sem.

— Az nem valószínű, hogy visszavonultak, gondolá Viktor. Nem azért jöttek ide a folyó partjáig. Inkább valószínű az, hogy már átkeltek a vizen . . . és akkor . . . akkor itt vannak ezen a parton, amely-nél mi evezünk.

Biz' megdobbant a szive erre a gondolatra. Hiszen meglehet, sőt valószínű, hogy az indiánusok egészen közel vannak s itt pihennek a víz mellett, mielőtt támadásra indulnának.

Igy már nagyot nőtt a veszedelem. Mert ha még itt vannak, okvetlenül észre veszik a part tövében a csónakot. Ha pedig már eltávoztak, akkor talán már megindultak a támadásra, oda érnek a Viktorék házához, mielőtt ő az atyját értesíthette volna.

De már akár hogy van, a fő-dolog, hogy ezen a veszedelmes helyen át osonjanak. Intett Dorinkának s azt sugta neki:

— Most ne csak nézegess, hanem jól fülelj is, még pedig eme part felé, amely-nél vagyunk.

Azért intette így, mert úgy vélekedett, hogy az indiánusok, ha itt vannak is a víz közelében, még nem vették észre a csónakot, különben már rá támadtak volna. Ha pedig nem gyanítják ittlétét, akkor mozognak, beszélnek s ez meghallható. Hallgatózott is a leányka teljes figyelemmel és nem hiába. Alig pár pillanat múlva megérintette bátyjának a térdét s a part felé mutatott.

— Mit látsz? kérdé Viktor sugva.

— Nem látok semmit, hanem hallok valamit . . . mint ha valaki járna itt közel a parton.

Viktor hallgatózott és csakhamar ő is hallotta a neszt. Gyöngé, óvatos lépések nesze volt ez, a parti bokrokból. Épp a hogy a vörös-bőrűek lopva közeledni szoktak az ellenséghez. Csak azt nem értette Viktor, hogy, ha csakugyan indiánus és észre vette a csónakot, miért settenkedik olyan óvatosan. Hiszen sokan vannak! Ha pedig nem vette még észre a csónakot, akkor éppenséggel nincs oka a nagy óvatosságra.

— Hm! De az is lehet, hogy csak egyetlen egy indiánus van itt közel. No, egytől még nem ijedek meg gondolá Viktor.

Csöndesen behuzta az evezőt a csónakba és fölkapta a puskáját. De a következő pillanatban már nem gondolta olyan könnyűnek, hogy akár csak egy szál vörös-bőrűvel is elbánjon. Mert lelőheti, az igaz. De a lövés zajára okvetlenül elő rohannak a többiek is és mindenesetre megtalálják a csónakot.

Puskáját kezében tartva figyelt tovább. Az a halk nesz újra hallszott, még pedig egészen közletről az itt lejtős partról, melynek a szélén lebegett a csónak. S a következő pillanatban Dorinka ismét megérinté a bátyja térdét.

— Nézd, nézd, sugta. Ott van . . . látod? (Lásd a 308. lapon.)

— Nem látok semmit.

— Most már megint eltűnt . . . de itt volt közel, épp szemközt velem.

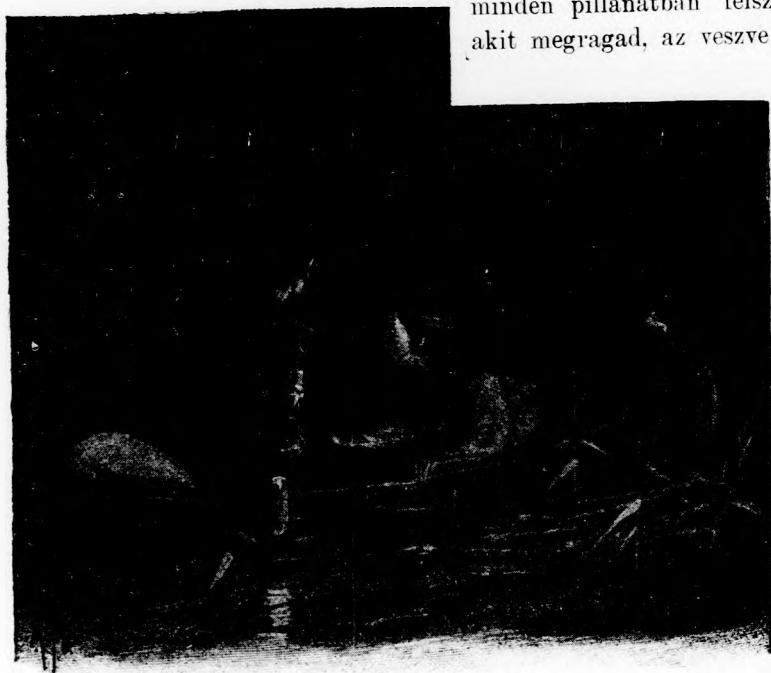
— De hogyan láthatsz ott akármit is? Hiszen korom-sötétség van a fák közt.

— Az alakját nem is láttam, csak két tüzes golyót . . . bizonyosan a szemét.

Sohasem láttam még ilyet. Jaj, olyan borzasztó!

Viktor azt kezdte hinni, hogy Dorinkának csak a szeme káprázott, talán épp a megfeszített nézéstől. De a leányka rögtön ismét sugta:

— Nézd, ott van . . . most még közelebb!

— NÉZD, MOST OTT VAN! (Lásd a 307. lapon.)

Gyorsan kellett Viktornak határozni, mit tegyen. Ha kitolja a csónakot a folyó közepére, oda a fenevad nem követi, de az indiánusok ott okvetetlenül meglátják. Ezt még kockáztatta volna, csak-hogy . . . nem lehet! Bár mily gyorsan kapcsolna, idő telik belé, míg kezéből a puskát

Igen. Ott volt. Alig pár lépésnyire tőlük két tüzes pont villogott a sötétben. Nem volt az káprázat, hanem olyan veszedelmes valóság, hogy Viktor ugyancsak megdöbbsent.

— Ez . . . ez leopárd! Ránk akar rohanni. És hogy semmi kétségök se lehessen, most már tompa mordulás is hangzott a két tüzes pont irányából. A fenevad minden pillanatban felszökkenhet s akit megragad, az veszve van.

leteszi, az evezőt felkapja és a csónakot a parttól biztos távolságra hajtja. A fenevad pedig minden pillanatban a nyakukban teremhet.

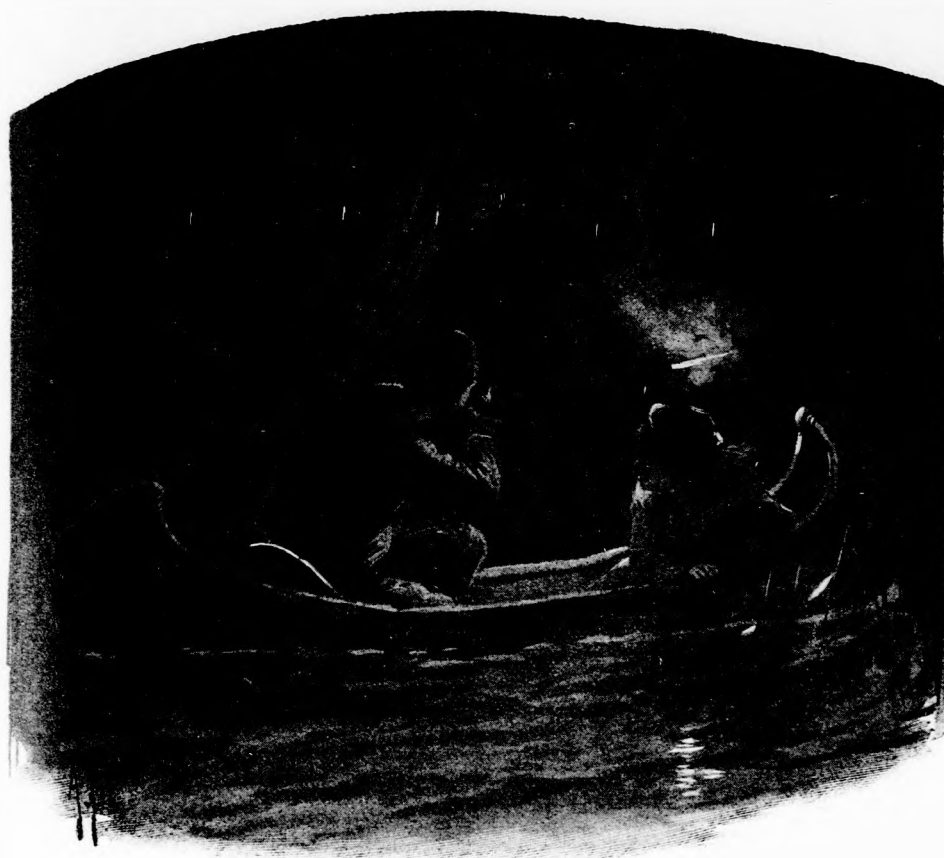
Ha ezt nem teheti, akkor csak egyetlenegy módja van a menekvésnek: lelőni a leopárdot. Ezt a sötétben is könnyen és

biztosan megtehető. Azonban a fenevad sen villogó szemével Viktor oly jó lehatott magában, hogy belelő a fenevadba.

Ánde, hogy az csak lehetséges, pedig itt van, úgy csak löni kell!

biztosan megteheti, bár nem látja: a tüzesen villogó szem-pár elégséges célpont s Viktor oly jó lövő volt, hogy teljesen biztosított magában. Ilyen közlelről egyenest belelő a fenevad koponyájába. Így hamar

elhárul ez a veszedelem. Igen, de a lövés zajára ide rohanhat a négy lábu fenevadnál nem kevésbé veszedelmes két lábu ellenség, a vörös-bőrűek csapata és akkor mégis csak veszve vannak.

... ELDÖRDÜLT A LÖVÉS. (Lásd a 310. lapon.)

Ánde, hogy az indiánusok elő törnek, az csak lehetséges, nem bizonyos; a leopárd pedig itt van, ugrásra készül. Hát mégis csak löni kell!

Ezeket Viktor egy szempillantás alatt gondolta végig. Alig hogy megpillantotta a fenevad villogó szeméit, már fölemelte a puskáját és oda sugott a leánykának.

— Dőlj a csónak part felőli oldalára, mert löni fogok s a csónak a másik oldalra fog billenni.

Egy másod-percezel később eldőrdült a lövés, (Lásd a képet a 309. lapon.), hatalmasat szólva a néma, csöndes éjben. Szinte egyidejűleg nagy bődulés hangzott s a homályban félig-meddig látni lehetett, amint egy nagy test magasra emelkedik. Jól talált a golyó. A leopárd egy végsőt ugrott, aztán nagy zuhanással esett vissza a földre, szorosan a víz szélére, a csónak mellé, ahol élettelenül terült el.

— No, ez nem bánt többé senkit, szolt Viktor. Csak a lövés nyakunkra ne hozza az ellenséget!

És mert erre gondolnia kellett, gondolt arra a jó tanácsra is, melyet atyjától sokszor kapott: »Ha kilőtted a puskádat, legelső dolgod az legyen, hogy újra megtöltsed. Meg sem mozdulj, amíg puskád lövésre nincs készen. Életökkel fizették meg sokan, akik ezt elmulasztották«. Rögtön hozzá fogott tehát a puská megtöltéséhez, miközben oda sugott Dorinkának:

— Figyelj jól és ha neszt hallasz, szólj!

A leányka szó nélkül engedelmeskedett. Bár a szíve hevesen dobogott s ez a veszedelmekkel teljes éjjeli utazás rendkívül fölizzgatta, még sem siránkozott, nem is ijedezett. Tudta, hogy most legfőbb kötelessége: mindent pontosan teljesíteni, amit jó bátyja kíván. Leküzdötte hát félelmét és teljes éberséggel figyelt, mint valami vitéz katona.

Egyikök sem szolt többet. Viktor gondosan ellátta a puskáját s egyelőre csak erre ügyelt. Megbizott Dorinkában, hogy ez jelt ad, ha valami gyanusat lát vagy hall. A leopárdot is ő vette észre, az ő éberségé-

nek köszönhetik, hogy ettől az ellenségtől megmenekültek.

Miután puskáját rendbe hozta, maga is hallgatózott. Semmi nesz sem hallatszott.

— Ez jó jel, gondolá. A vörös-bőrűek vagy messze vannak s nem hallották, vagy ha itt vannak, nem tudják mire vélni a lövést. Mire kideríthetnék és ide jönnek, már messze leszünk.

Letette a puskát a csónak fenekére és újra elővette az evezőt. Nem bizakodott el abban, hogy egyelőre nem hallatszik semmi nesz. Minden pillanatban elő bukkanhat a veszedelem. Óvatosan hajtotta tehát előre a csónakot, ami most már egyre nehezebb feladat volt, ha láttatlan akart maradni. Mert a hold most már magasan járt és majdnem az egész folyót megvilágította; nagyon keskenyvé vált az árnyékos szegély, mely oltalmat nyújtott. Csak abban bizakodhatott, hogy a parti fák lecsüngő ágai és a vízből kinyuló magas nád- és sásfélék még most is eltakarják.

Már túl haladt kissé azon a ponton, melyen a tulsó parton az indiánusokat látta. Az egész tájék teljesen elhagyatottnak látszott. De csakhamar tapasztalnia kellett, hogy nincs az még teljesen elhagyva.

Lassan evezve, olyan helyre ért, ahol a fák ágai csak fönn a magasban hajoltak a vízre, úgy hogy itt nem volt olyan nagy a homály, de viszont gyorsan el lehetett siklani a tiszta vizen. Közelebb a parthoz vízi növények meredeztek ki sűrűn. Viktor egy pillanatra megállt.

— Ha egyenest evezek, hamarább eljutok amoda a kanyarulathoz, amelyen tul talán nincsenek vörös-bőrűek; de a világos helyen könnyen meglátnak, ha itt ólálkodnak.

Inkább a k
ladok.

S a sűrű
a csónakot és
hökkenve vet
bőrűek közé

KO

— Balról jobb

N	I
I	A
G	U
B	I
R	

A megfejtő
jutalom-nyere

„A

Gyermek-el
több képpel.

„Forgó béc
önálló köteté.

EL

MÉG biz

nem e

Nem látját

pát? Meg

És milyen l

milyen ok

esárja pus

hogy a haj

lével.

Igaz, hog

bözik attó

kertben lá

hátán is ü

vel — no,

Inkább a bozótosban kissé lassabban haladok.

S a sűrű növényzet közé hajtotta előre a csónakot és néhány perccel később meg-hökkenve vette észre, hogy egyenest a vörös-bőrűek közé evezett be!

(Folytatása következik.)

KOCZKA-REJTVENY.

— Balról jobbra s fölülről lefelé egy-azon értelmet adja. —

N	R	L	R	N	= drága kő;
I	A	I	A		= pihenő föld;
G	U	B			= a jobb társa;
B	U				= európai nemzet;
R					= mássalhangzó.

A megfejtők nécsorából elsőnek kisorsólt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Apró szindarabok“.

Gyermek-előadásokra gyűjtötte **Forgó bácsi**. több képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötete.)

ELEFÁNT HÁTÁN.

(Képei a címlapon.)

MÉG bizony talán azt mondjátok, hogy nem elefánt? Csak jól meg köll nézni. Nem látjátok a vastag lábait, ujjatlan talpát? Meg a földig érő hosszú orrmányát? És milyen lassan, óvatosan lépeget! De meg milyen okos, mint engedelmeskedik a hajcsárja pusztá szavára! Nem is szükséges, hogy a hajcsár oldalba bökje az ostor nyelével.

Igaz, hogy némi-nemüképen mégis különbözik attól az elefánttól, melyet az állatkertben láttak s melynek Béla és Rudi a hátán is ültek. Mert, hogy ez valamicskével — no, nem bánom, ha azt mondjuk is,

hogy sokkal nagyobb volt — annyira, hogy előbb lépesőkön magas állványra köllött felmenni, csak onnan lehetett az elefánt hátára ülni. Biz' ott oly magasan ültek, hogy ha lepottyannak, akár a nyakukat is szeghetik. Épp ezért nem engedte a mama, hogy a kis Iluska is felüljön, bár a kicsike váltig ígérte, hogy erősen fog fogózkodni. Hiába, nem szabad.

A kis Iluska, mi tagadás, nagyon elszontyorodott, sőt egy kicsikét még duzzogott is és csak akkor vigasztalódott meg, mikor jókedvű két diák bátyja így biztatta:

— Ne busulj, majd ülsz te is elefánt hátán. Lesz rá gondunk, csak haza érjünk.

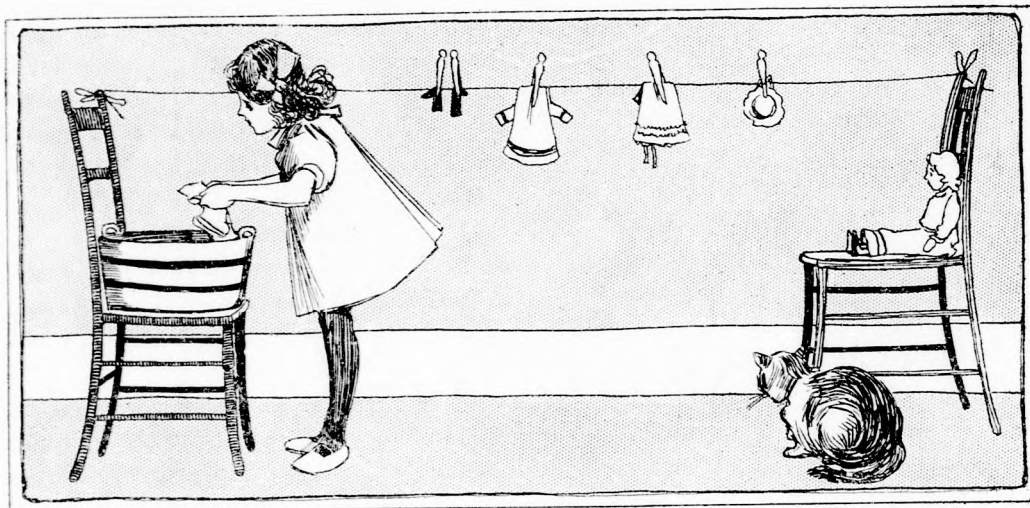
Már erre méltán kíváncsi lett Iluska. Volt otthon czicza, kutya, kanári; de hol vesznek a fiúk elefántot? Ám, ha mondják, bizonyosan tudják, mert hisz' olyan nagy mesterek!

S ime Rudi egy napon valóban elhívta Iluskát a bábuzástól:

— Hamar, Iluska! Vár az elefánt, mindjárt ráültetlek.

Rá is ültette és pompás multság volt. Az elefánt még nagyon fiatal lehetett mert biz' az még nem nőtt magasra; de legalább nem köllött félni semmi veszedelemtől lepottyanás esetén sem. A vastag lábai nagyon hasonlítottak az apácska felöltője ujjaihoz, a talpa a mama papucsához, az orrmánya a zsebkendőhöz, a feje meg a Béla fejéhez; de ülni nagyon jól lehetett a hátán s ez volt a fő. Még a mama is nevetett, mikor meglátta őket és csöppet sem féltette a kicsikét, aki újra meggyőződött, hogy nagy kópék a diákok: ha éppen köll, még elefánt is telik belőlök.

MOSÁS KÖZBEN.

*Ó Istenkém, ez a Vicza!
Bár mindig mosok reája,
Bár gondozom — sosem tiszta,
Mindent piszkos a ruhája.*

*Tegnap, hogy esett az eső,
Itthon maradtam vele —
S ime, minden fodra feslő,
Merő föltil van tele.*

*Megfenyitsem? Szivem fájna,
Hiszen olyan kicsi még! —
De ha bűnét szánja-bánja
Egy kis feddés tán elég.*

*Nos? Mit szólsz hozzája, cziczám?
»Helyes az ítéleted!«
Már ezen tul, ugy-e Viczám,
Magad jobban viseled.*

SIKERÜLT KIRÁNDULÁS.

— Tréfa. —

(Képpel a 317. lapon.)

EMLEGETIK maig is mindnyájan, akik ott voltak s még sokáig fogják emlegetni, mert olyan tökéletes sikerű kirándulásra a legöregebb eső-köpönyeg sem emlékezett. Dicsérték is Parupli urat, a fő-rendezőt, aki már a kirándulás előtt is sokat tett elbusult társai megvigasztalására.

Mert borzasztó volt az! Nem hiába hangzott fájdalmas sóhajtozás minden sarkból, minden almáriomból.

— Szörnyűség! Hát az a kiállhatatlan nap már örökké fog sütni és ragyogni? szolt a selyem esernyő.

— Ugy látszik! bizonyítá a sár-czipő. Itt raboskodunk hetek óta, ki sem mozdulhatunk. Förtelmes idő!

— Nagyon igaz! sohajtá az eső-köpönyeg. Minek is vagyunk a világon? Hogy a moly rágjon össze? Tegnap, mikor kipo-roltak, szétnéztem, de akkora felhőt sem láttam az égen, mint a gallérom fodra.

— Nem is lesz már többé tisztességes időjárás, kesergett a nagy gummi-köpönyeg. Hejh! Másképp volt ez hajdanában,

a szép esők fé-
életünk, mind-
zápor zuhogot
és hetekig ki-
pompás lucskos

— Az biza-
Sohasem is les

— Lesz! ha-
mondom, a sok
Ne essetek ké-
szerint való ke-
és bizalom.

— Bár beva-
— Be fog v

hogy ezennel
vidám kiránd-
rendezek, mihe-

Ez a biztata-
kat. És a jeles
igaza lett. El-
beköszönt az
szakadt, zuhog
ernyő vagy
különbet.

Megtartottál
remekebb időj-
ugy omlott az
nehéz felhők-
ólalkodott ugy-
nem birta a f-
alkalmatlan ra-
érte a mulatoz-
mely a legpe-
Parupli ur lel-
(Lásd a képet
intette társait,
jenek.

— Mert ne-
derü következi
derünek boru-

Megéljenezte
mesebben ázva-
rogva-csöpögve,
tért haza.

a szép esők fénykorában! Akkor vig volt életünk, mindennap kijárhattunk, remek zápor zuhogott, Nap ur messze bujdosott és hetekig ki nem száradtunk a kellemes, pompás lucskosságból! Az volt a gyöngy-idő!

— Az bizony! sóhajták mindnyájan. Sohasem is lesz többé olyan!

— Lesz! harsogta egy erélyes hang. Én mondom, a sokat tapasztalt öreg Parupli. Ne essetek kétségbe! Lesz még szívünk szerint való kedves esős idő. Csak türelem és bizalom.

— Bár beválnék a jóslatod!

— Be fog válni. Oly bizonyosan tudom, hogy ezennel meghivlak mindnyájatokat vidám kirándulásra, melyet én magam rendezek, mihelyt arra való idő lesz.

Ez a biztatás megnyugtatta a busongókat. És a jeles, tapasztalt Parupli urnak igaza lett. Elmult a meleg, száraz nyár, beköszönt az ős és olyan pompás eső szakadt, zuhogott, hogy a legválogatottabb ernyő vagy köpönyeg sem kívánhatott különbet.

Megtartották tehát a kirándulást. A legremekebb időjárás kedvezett nekik: csak úgy omlott az eső-lé a gyönyörű szürke, nehéz felhőkbul. A hamis Nap ur ott ólálkodott ugyan, de hiába mesterkedett, nem bírta a felhőt áttörni és így semmi alkalmatlan ragyogás és szárító sugár sem érte a mulatozó társaságot. A lakománál, mely a legpompásabb lucskosra ázott, Parupli ur lelkes felköszöntőt is mondott (Lásd a képet a 317. lapon.), melyben intette társait, hogy soha el ne csüggedjenek.

— Mert nem csak az való, hogy borura derü következik, hanem az is, hogy hosszú derünek boru a vége!

Megéljenezték s a társaság a legkellemesebben ázva, eső-létől élvezetesen csurogva-csöpögve, a legvidámabb hangulatban tért haza.

CZICZÁK LAKOMÁJA.

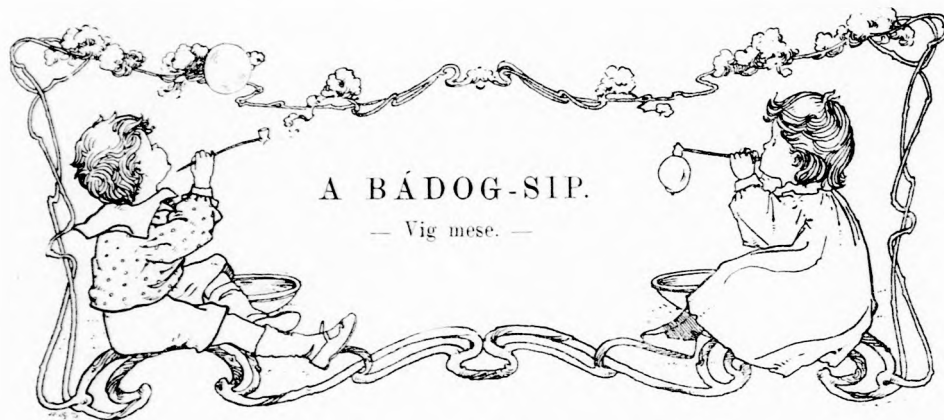
*Fünyás macska-uraságok
Macska-hölgyek, kényesek:
Egybegyűlve tartanak ma
Nagy lakomát, fényeset.*

*Hires szakácsot fogadtak —
Az ételsor bő vala.
S eből fölött a hangulat
Végig kitünő vala.*

*S egyre-egyre fokozódva
S élvezve a jó zenét:
Örvendő miákolással
Fogadták a peccsenyét.*

*Mert eddiglen amugy nyersen
Ették ők az egeret —
De most sülve kapták, és ezt
Élvezték ők szer felett.*

*Bort is úttak-e utána?
Erről nem szól a mese.
De hát cziczáktól engem
Nem lep már meg semmi se.*

A BÁDOG-SIP.

— Vig mese. —

HOL volt, hol nem volt: egyszer valamikor és valahol volt egy jóra való gazdaember, annak pedig három fia: András, Péter és Misi. A legkisebbik Misi, még jóformán csak siheder legény számba lehetett, mert még alig pelyhedzett a bajusza. De jól megtermett izmos legény volt ő is, csak úgy mint a két bátyja.

Mondom, jóra való gazda volt az öreg, dolgos is, takarékos is, hát volt mit a tejbe aprítani. Szép háza volt, nagy kertje, szántó-földje, lova, ökre. Nem busulhatott, hogy szegénységben hagyja a gyermekeit. És mikor érezte, hogy a végső órája közeledik, így szólt fiaihoz:

— Kedves fiaim, én most már elpihenek örökre és rátok hagyom a gazdaságot. Legjobb szeretném, ha szépen békességben együtt maradnátok. Csak lássatok szorgalmasan dolgozni, akkor jól meg fogtok élni.

Együtt is maradt a három testvér, de már ami a szorgalmas munkát illeti, biz ott egy kis hiba esett a kréta körül, mert a két öregebbik testvér jobb szeretett nyújtózni és pipázgatni, mint odakünn forró napon vagy esőben, szélben dolgozni.

No de azért még sem volt hiba a gazdaságban. Mire való volna Misi?

— Hallod-e, Misi, menj ki szántani. Nekem nagyon fáj a derekam, mondá András.

— Misi te, hord be a szénát. Nekem nagy nyilallásom van az oldalamban, szólt Péter.

Végre már nem is várta Misi, melyik miféle nyavalyát fundál ki reggelenként, hanem ment és végezte a dolgát.

Annál jobb. Így is rendben volt minden s a két öregebb testvér leterítette a subáját nyáron a kertben, télen a búbos kemenczénél, és heverészett kedvére. Meg is voltak tökéletesen elégedve a dolgoknak illetően rendjével.

Mivel pedig meg voltak elégedve, hát vigan is köllött volna lenniök. De nem voltak, maguk sem tudták miért. Pedig biz' azt könnyen kitalálhatták volna. Mert ha valaki örökké csak heverészget és pipázgat, hát végre is szörnyen hosszúnak találja a napot, unatkozik; aki unatkozik, az hamar megboszankodik; amikor pedig boszankodik, akkor iziben patvarkodik és czivakodik.

Éppenségesen ezt cselekedték András és Péter. Abban az egyben megegyeztek, hogy heverészni szerettek, de egyébben aztán semmiben. Pöröltek korán reggel és egész naphosszat késő estig; utoljára már úgy bele szoktak, hogy szinte még a heverés sem esett nekik jól, ha nem boszanthatták egymást.

Egy szép egymás mellett voltak, hogy Csak bámulta fára, mely ott

Egyszerre — No, má totta azt az fára?

— Persze, Nem karika

— Soha il Karika, ha r

— Jaj, nézed a goly láthatja, hog

— Már pe

— De biz

— Karika

— Golyób

Addig kiá magáét, míg

tek. Ekkor

igazáról meg

san nyakon

amugyabban

vérét. Jó ide

ezzel persze r

van igaza: k

De mikor m

eszökebe juto

könnyü arró

— Már cs

azt a kariká

majd elhisze

— Majd

tom veled, h

bis, felelé P

Föltápszok

felé. De min

karika, vagy

tudom micsó

fárol és elgu

— Nem b

láltam, ami

— Azt ug

balra gurult

Egy szép nyári napon künn heverésztek egymás mellett a kertben. Annyira lusták voltak, hogy még czipakodni is rösteltek. Csak bámultak a levegőbe, meg a szilvafára, mely ott állt tőlük nem messzire.

Egyszerre csak azt dörmögi András:

— No, már ez furcsa! Valjon ki akasztotta azt az arany karikát arra a szilvafára?

— Persze, karika! mordult rá Péter. Nem karika lóg ott, hanem golyóbis.

— Soha ilyet! Azt sem tudja, mit lát. Karika, ha mondom!

— Jaj, de ostoba vagy! Karikának nézed a golyóbist. Hiszen, aki nem vak, láthatja, hogy golyóbis.

— Már pedig karika!

— De bizony golyóbis!

— Karika!

— Golyóbis!

Addig kiáltozta az egyik is, másik is a magáét, míg végre mind a ketten berekedtek. Ekkor András úgy akarta a maga igazáról meggyőzni Pétert, hogy hatalmasan nyakon teremtette: amire Péter még amugyabban oldalba rugta az ő kedves testvérét. Jó ideig huzakodtak, dulakodtak, de ezzel persze mégsem tudták eldönteni, kinek van igaza: karika lóg-e ott vagy golyóbis? De mikor már megelégtették a dulakodást, eszükbe jutott az az okos gondolat, hogy könnyű arról meggyőződni.

— Már csak fölkelek és leveszem onnan azt a karikát, az orrod elé tartom, akkor majd elhiszed, hogy karika, szolt András.

— Majd leveszem én és megtapogattatom veled, hogy megtanuld, milyen a golyóbis, felelé Péter.

Föltápszkodtak és megindultak a szilvafa felé. De mint ha elkéstek volna, mert az a karika, vagy golyóbis, már biz' én nem tudom micsoda . . . éppen akkor esett le a fáról és elgurult.

— Nem baj, megtalálom, szolt András. Láttam, amint erre jobbra gurult.

— Azt ugyan nem láttad, mert emerre balra gurult. Egészen világosan láttam.

Most meg ezen kaptak hajba és megint jócskán telt idő bele, amig észre tértek, hogy hiszen erről is könnyen meggyőződhetnek. Keresse András jobbra a karikát, Péter balra a golyóbist. Vagy az egyik, vagy a másik bizonyosan megtalálja és diadal-maskodik.

De hát furcsa! . . . nem úgy történt az mégsem. Keresgélt az egyik jobbra, a másik balra, de sokáig nem talált semmit. Ugyan messzire gurult el az a karika, vagy golyóbis! Mert ugyancsak eltávolodtak egymástól, mikor András végre diadalmasan kiáltott fel:

— Ahá! Látom már! Még most is gurul, de mindjárt elfogom. Akkor majd csak elhiszed, hogy karika.

— Káprázik a szemed, kiáltott vissza Péter. Már ugyan, hogy láthatnád, mikor ni! . . . ott gurul a golyóbis . . . de mindjárt elérem és fölkapom.

Olyan messze voltak egymástól, hogy nem igen pörölhettek. De hiszen most már fölösleges is a szó.

— Várj csak! ujjongott András. Még egyet-kettőt lépek és kezemben a karika.

Lépett ő nem kettőt, hanem százat is, de biz' a karikát nem fogta el. Ugrott nagyot, rávetette magát, de csak az lett belőle, hogy orra bukott, az ördögös karika pedig csak gurult egyre tovább.

— Azért mégis mindjárt a markomban lesz, biztatta magát András. Itt a kerítés, abba bele ütközik, meg kell állnia.

Dehogy is! Beleütközni beleütközött a karika a kerítésbe, de nagyot is pattant és mint a gummi-labda, magasra szökkent, aztán átröpült a kerítésen. András egy pillanatig ámulva nézett utána, de már nagyon neki tüzesedett, hát iziben átvette magát ő is a kerítésen. Amint tul volt és szénézett, mindjárt látta, hogy a karika gyorsan gurul tovább a földeken.

— Már pedig megkaparítom, fogadkozott András. Addig üzöm, míg el nem fogom.

Ekkor mint ha egy vékonyka hang szolt volna:

— Jól van, hát addig futsz.

Nem tudta András, igazán hallja-e ezt, vagy csak képzelet, de futni futott tovább a karika után, hegyen föl, hegyen le, hosszú völgyeken végig kanyarogva. Már jóformán nem is tudta hol, messze idegen tájakon. Szakadt róla a verejték, már alig lihegett, tökéletesen meg is elégelte a mulatságot.

— Már tovább nem kergetem, gondolá. Ha nem foghatom el, hát úgy is jól van. Bánom is én, hadd neveljen az a kiállhatatlan Péter. Azért mégis karika volt. Most már megyek haza.

Ment volna, ha lehet. De nem lehetett. Még pedig miért? Nagyon furcsa oka volt annak. Soha ember ilyet még nem hallott: a lábai nem engedelmeskedtek neki. Hiába akart vissza fordulni, a lábai csak vitték folyvást előre, a karika után, hegyen föl, hegyen le, hosszú völgyeken végig kanyarogva...

Ez alatt a másik testvér, Péter, éppenségesen úgy járt: csak hogy golyóbissal. Ő meg golyóbist látott, ezt kergette, tul a kerítésen, messze künn, hegyen-völgyön végig, lihegve, arcza verejtékében. Ő is megelégelte, haza tért volna, de a lábai nem engedelmeskedtek, hanem vitték egyre tovább. Végre egy magas domb tetejére ért és nagy örömmel látta, hogy a golyó egy bokor tövében megállapodik. De még egyebet is látott. Ugyancsak álmélkodva: a domb másik oldaláról András kapaszkodott föl lihegve, de örvendve, mert az ő karikája szintén éppen ott a bokor tövében állapodott meg.

— Jó, hogy itt vagy, kiáltá diadalmasan a testvérenek. Mindjárt meglátod, hogy karika! Ott van ni!

— Már hogy volna karika mikor golyóbis! Hiszen láthatod, ott van ni!

Mérgesen rontottak egymásnak.

— Hol az a karika no?

— Hol az a golyóbis, hé?

— Ott van ni, láthatod, ha nem vagy vak, kiáltotta egyik is, másik is.

De amint oda néztek a bokor tövébe bezzeg elhallgattak s még a szájok is tátva

maradt. Nem volt ott se karika, se golyóbis. De volt valami egyéb, nem is a bokor tövében, hanem fönn az egyik ágon.

Ragyogó, csillogó, szárnyas kis alak himbálózott azon a kis ágon, olyan gyönyörűséges, hogy más nem is lehetett, mint tündérke.

Még föl sem ocsudtak álmélkodásukból, mikor ezüstös, csengő hangon megszólalt a tündérke:

— Elmehettem volna hozzátok, de nem szeretek olyan hajlékba térni be, ahol patvarkodó emberek laknak. Tehát inkább ide rendeltelek magam elé, mert segíteni akarnék azon a csunya hibátokon, hogy örökké czivakodtok.

— Én nem vagyok az oka, szólt András röstelkedve. Péter köt mindig belém.

— Szó sincs róla! tiltakozott Péter. Én a legjámborabb ember vagyok a világon, de András...

— Soha se marakodjatok! Tudom én jól, mi az igaz. Egyikötök sem jobb a másiknál. Azt is tudom, honnan ered a hiba. Segíteni akarok rajta, de magatoknak is iparkodnotok köll. Ha a legközelebbi hét hét alatt nem fogtok többször czivakodni mint összesen hétszer, akkor nagy jutalmat kaptok tőlem. Itt e bokor tövében fogjátok találni.

Ezt mondván a tündér, eltűnt.

A két testvér jó ideig bámult a bokorra, azután egymásra.

— Hét hét alatt csak hétszer... az bajos lesz, szólalt meg András, a füle tövét vakarva.

— Nagyon bajos, bizonyítá Péter. — De hát mégis megpróbálhatjuk. Nagy jutalmat ígért, már pedig amit az ilyen tündér ígér, azt meg is adja.

Haza ballagtak és nagyon erősen eltökélték, hogy részolgnának a tündérke jutalmára. Nagyon bajos, az igaz, mert ha hét hét alatt csak hétszer szabad össze pörölniök, hát egy-egy hétre csak egy pörpatvar jut, pedig mostanig nem csak minden napra, hanem minden órára jutott egy-egy. Am

(Folytatása a 318. lapon.)

SIKERÜLT KIRÁNDULÁS. (Lásd a 312. lapon.)

(Folytatás a 316. laphoz.)

az ígért nagy jutalmat mindenkép meg akarták nyerni és aki nagyon akar valamit, többnyire ki is találja a módját.

— Mondok valamit, Péter öcsém, szolt András, amint haza értek. Ha nem volnánk egymáshoz közel, akkor nem is pörölhetnénk, ugy-e?

— Az már igaz. De csak nem bujdoshatunk világgá?

— Nem is szükséges. Egyikünk minden nap korán reggel kimegy szántani, kapálni, a másik meg itthon végzi, ami dolog akad, hogy igazságos legyen az osztály-résziünk.

— Ez jó lesz. Az a Misi bizony ugyis tulságosan sokat fárad.

Ilyen módon, mivel nem voltak egymás közelében, de meg a munka el is foglalta, ki is fárasztotta őket, az első hét szerencsésen elmúlt úgy, hogy nem patvarkodtak többször, csak egyszer. A következő héten még könnyebben sikerült békességben maradniok, lassacskán már szinte el is szoktak a czivakodástól, ámbátor igaz ami igaz, a kemény munka csöppet sem volt inyökre. De nem feledkeztek meg a tündérről és mire a hét hét lejárt, összesen csak ötször patvarkodtak. Tehát fényesen teljesítették a tündérke föltételét. No de számítottak is nagy jutalomra.

— Bizonyosan annyi kincset ad, hogy a királlyal sem cserélünk! biztatták magukat.

S a hetedik hét leteltével elmentek a jutalomért.

Találtak is a bokor tövében egy kicsike skatulyát. Nagyon megnyult a képök, mert valami nagy kincs nem igen férhetett ebbe a kis skatulyába; de a bokor ágai közt egyszerre csak megjelent a ragyogó tündérke és nyájasan moddát:

— Vigyétek csak haza s ha jól használjátok, amit benne találtok, boldogan fogtok élni.

Hát már csak haza vitték, utközben azzal biztatva magukat, hogy a skatulyában talán nagy darab gyémánt van,

amilyen még a török szultánnak sines. Az sokat megér.

Amint haza értek, feszült várakozással nyitották fel a skatulyát. Bele néztek... hát majd hogy menten meg nem lapította a guta mind-kettőjüket. Nem volt a skatulyában egyéb, mint egy kis bádóg-sip, amelyet kis gyerekeknek szokás adni; mellette pedig czédulácska e szavakkal:

Ahol e kis sipnak édes hangja hallszik,
Ott minden harag és pörpatvar elalszik.

— Csufot üzött belőlünk az a tündér! orditá András dühösen. Hát szopós baba vagyok én, hogy sipocskával esöndesítsenek? Talán neked való, Péter öcsém.

— Micsoda? Engem nézel pólvas gyerekek?

Fogta Péter a sipot és kidobta az ablakon, Andrással pedig olyan parázs veszedelmet kezdett, hogy fölért az a hét heti békesség alatt elfojtott minden pörpatvarral.

Misi, a legfiatalabb testvér, épp a kertben az ablak közelében dolgozgatott, mikor egyszerre csak egy kis bádóg sip hullt a lába elé. Fölvette.

— Valjon ki dobta el? No, jó lesz valamelyik gyerekek a szomszédban. Valjon szól-e?

Belefujt, hát oly csoda édes bűvös hang szólt a sípból, hogy aki hallotta, anuak mindjárt szelid érzés, békesség szállt a szívébe. Meghallotta benn a két patvarkodó testvér is és azonnal megbékült.

Hamar kitalálták, milyen varázs-ereje van a sípnek, hát vissza is vették Misitől. Igen ám, csak hogy a tündérek ajándékával nem lehet úgy bánni, mint holmi törött bögrével. Aki egyszer megvetette, eldobta, hiába veszi vissza, András is, Péter is fujták, fujták, hogy a szemük is kidülledt, de a sipocska nem adott hangot. Hát nagy mérgesen újra eldobták. Misi megint fölszedte.

— Hát ha nekem ismét szól?

— Micsoda? Te akarsz rajta sipolni? förmedt rá a két dühös testvér. Talán azt akarod bizonyítani, hogy neked kedvez

a tündér? No ne kerülj több

És kiverté házból, haner

Busan mer keseredve. D sipocskát és sen szolt, hog natot elfelejt

— Szegény neteket!

Most már ben sokszor emberek közé mindenütt ro tudta Misi, birtokában.

Ment, men városa közel

meg, amiről jokban is E veszedelmes

kalta hatalmas csatát veszte

merült sereg győztes ellen

az utolsó es király maga

hat a koczká

— Ha elv magam sem

a csatatéren

Meg is in épp csak hog

csak csodás,

s a viaskodó czot, a diada

rendelte a s mondván:

— Elég v tam a dolgo

tást.

És haza v

A szerenc

se nagyon

is és sehogy

mit azonban

letta azt a

a tündér? No, hát kedvezzen, de elénkbe ne kerülj többé!

És kiverték szegény Misit nem csak a házból, hanem még a határból is.

Busan ment Misi világgá, el volt nagyon keseredve. De amint bujában elő vette a sipocskát és belefujt, ez megint olyan bűvösen szólt, hogy Misi minden haragot és bánatot elfelejtett s inkább részvételt mondá:

— Szegény testvéreim, de sajnállak beneteket!

Most már vígan ballagott odább. Utközben sokszor került patvarkodó, dulakodó emberek közelébe, de a sipocska hangjára mindenütt rögtön béke lett. Most már jól tudta Misi, micsoda bűvös jószág van a birtokában.

Ment, mendegélt és már a király székvárosa közelébe ért. Itt nagy ujságot tudott meg, amiről különben már otthon a falujokban is hallott valamit. Jó királyuk veszedelmes háboruba bonyolódott egy sokkalta hatalmasabb ellenséggel. Már több csatát vesztett és most a megfogyott, kimerült seregével a fővároshoz vonult vissza, győztes ellensége pedig követte. Készültek az utolsó csatára, de a szegény legyőzött király maga sem hitte, hogy még fordulhat a koczka. AM azért nem tágitott.

— Ha elvesztem koronámat, országomat, magam sem kívánok élni. Ott halok meg a csatatéren!

Meg is indult a végső csata . . . De épp csak hogy megindult. Mert egyszerre csak csodás, édes-bűvös hang zendült meg s a viaskodó hadak abbahagyták a harczot, a diadalmas, ellenséges király vissza rendelte a seregét és maga kínált békét, mondván:

— Elég volt a vérontásból. Meggondoltam a dolgot, nem akarok igaztalan hódítást.

És haza vonult egész seregével, béke lett.

A szerencsésen megmenekült király persze nagyon örült, de bizony csodálkozott is és sehogy sem értette a dolgot. Valamit azonban mégis sejtett, mert ő is hallotta azt a bűvös hangot. Fűrészte, ku-

tatta, mi lehetett az? Hát egyszer csak beállit eléje Misi és megmagyarázza szépen, hogy ő fujt akkor bele a csoda-sipocskába.

— No fiam, szólt a király örvendezve, ha neked ilyen csoda szerszámod van, akkor nem is eresztek én el magam mellől. Ezenel kinevezlek legelső tanácsosomnak és fő-fő béke-mesternek és az lesz a feladatod, hogy ahol csak valami zenebona támad az országomban, te nyomban eligazítod.

Meg is tette ezt Misi és sem azelőtt, sem azután nem volt olyan békesség és boldogság az országban. De volt is jó dolga Misi béke-mesternek! Márvány palotában lakott, négylovas hintóban kocsikázott s még a szomszéd királyok is kölcsön kérték, jőjjön el hozzájuk békét csinálni.

Hogy olyan nagy lett a híre és szerencséje, persze meghallotta a két patvarkodó testvére is. Azt is tudták, hogy a kis bádogsip, a tündér ajándéka, hozta neki a nagy szerencsét. Bezzeg sajnálták most már, hogy eldobták és nap nap mellett, kora reggeltől késő estig azon pöröltek, melyikök az oka, hogy eldobták a tündér ajándékát. Mivel pedig a sok czivódástól, de meg lustaságból is nem dolgoztak és most már nem volt itt a szorgalmas Misi, aki helyettök dolgozzék: hát mindinkább tönkre ment a szép gazdaságuk.

No, de a jó Misi nem hagyta el őket, a maga bőségéből bőven juttatott nekik; de még, amikor csak szerét tehette, meg is látogatta őket. Ilyenkor, a csoda-sip hangjától ők is békések és szorgalmasak lettek; de mihelyt Misi eltávozott, megint csak a régi módon folytatták s még ma is lustálkodnak és patvarkodnak, ha ugyan már meg nem haltak.

A CSODA-SZER.

EGY hirneves, ma már agg író mondta egyszer barátai körében:

— Nyolczvan éves vagyok, sokat tapasztaltam. És mondom nektek, van egy csoda-szer, mellyel ha él az ember, megfűszerezi vele az életét.

Ha bánat nyomja lelkedet, e csoda-szer megenyhíti, lassan-lassan el is felejteti.

Ha erős indulat fog el s könnyen követnél hibás tettet, e csoda-szer lecsillapít és jó tanácsot ad.

Ha szükség, inség köszönt be hozzád, használd kitartással e csoda-szert és elűzi a szükségét, még jó módhoz is hozzá segít.

S ha nagy módban vagy és mert könnyen megszerezheted, már örömed sem telik az élvezetekben: fordulj e csoda-szerhez és mindig újra élvezetesnek fogod találni még azt is, amire előbb már ráuntál.

— No, ez már valóban csoda-szer, amely ennyire képes. De alkalmasint csak kevés ember juthat hozzá.

— Ellenkezőleg. A gondviselés megadta minden embernek. Mert ez a csoda-szer nem egyéb, mint a *munka*. Aki dolgozik, az elfelejti bánatát, nem enged hirtelen indulatnak, szegénységből jólétre juthat, a jólétben pedig megóvja magát vele attól, hogy megcsömörödjön a jótul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 18-dik számában közölt betű-rejtvények megfejtése:

Kukuriku. — Körte.

Helyesen fejtették meg: Sárkány Agát, May Imre, Kohn Gizella, Geszner Olga (részben), Fekete Kálmán, Rozsnyay Sárka és Lilike, Forster Jolánka, Máder Hedvig és Emma, Kövesi Jenő, Szántó Olga és Ernő, Kovách Béla, Tersztyánszky Etelka és Ferike, Hegedüs János, Lengyel Margit és Kálmán, Turián Jolán, Zaicz Gusztó, Ranschburg Béla, Bayer Anti, Badics Gizella, Hollós László, Donáth Matildka, Szinyei-Merse Jenő, Follinus Kornél, Gáldonyi László, Kazy Péter, Kiss Margit, Andreánszky Pisti, Barabás Lenke és Laczika (Vonalozzatok meg a papírost, mert még nagyon görbére dülendeznek a soraitok! *F. b.*), Sinkovits Clarisse, Kerpely Ilma, Sári és Bruno (részben), Csetényi Erzsike, Szücs Ferike, Gyárfás Erzsike, Vámosy Loránt, Hefty Mariska, Csatáry Jani, Háry Irén és Juliska, Weisz Katicza (részben), Endreffy Vilma, Kummerer Paula, Pap Lilike, Leipniker Ila és Mátyás, Péterfy Vilma, Máj Katicza, Ilonka és Feri, Hudák Dezső.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Tersztyánszky Etelka* és

Ferike. Sajó-Szent-Péteren, kiknek a jutalomkönyvet (*»Aesopus tanulságos meséi«*, számos képvel, díszes angol vászonkötésben, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 17-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gáldonyi László, Follinus Kornél, Rósa Margit, Kramer Irén.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szokoly Béla. Nem állítom ugyan, de előttem valószerű, hogy a »Várkony« név amolyan kis várat, váracst, erődöt jelenthetett a régi magyarok idejében. Személyi dolgokkal nem foglalkozom. Rajzocskád határozott s nem hétköznapi tehetség-ről tanuskodik. — **Háhn Kornél.** Gyűjteményes köszöntős könyvben helyén is volna. De a külön közlés iránt nagyobb követelést támaszt az olvasó. Ugy látszik azonban, hogy a jártas tolltól értéke-sebbit is várhatok. — **Sz. O.** Valamennyi munkában van s már közelebb meg is jelennek. — **Dr. Sz. Gy.** Ne vegye akadékoskodásnak, amidőn a fölveti példabeszédnek teljes kiaknázását kívánom. Hiszen csak így van az efféle játéknak értéke. Nem azon fordul meg, egy betű hány-szor szerepel: hanem igenis azon: hány szó, tehát fogalom csíholható ki a mondatból. Már csupán hirtelen áttekin-tésre is a következőkkel marad adósunk: *tatár, sor, avar, bér, sánta, bátor, sátor torna, torta, tanár, ban, tar, sav, lab, ver, báb* s még egy sereg. Mind amellet közlöm, mert a feladat nem hibás, csak hiányos. — **Gádor Blanka.** Hogy rokonérze-ted a burok felé fordul, szívednek nemes vonása. De még ha verselési ügyességed egy-azon fokon volna is a te érzelmeiddel: versikédet nem közöl-tetném, mert a »Kis Lap« nem foglalkozik politi-kával. — **Summa Szidi.** »Ha már az *w* és *ij* egyet jelent: miért nem jelent ugyan-egyét a *sziv* s a *szij*?« Ezt kérde-d tőlem. Hát bizony Szidikém, én erről nem tehetek. Hogy úgy van, amint van: azt maga a magyar nyelv akarja úgy. Ez pedig nagy ur. Különben elhiheted: nincs következe-tesebb, u. n. »logikusabb« nyelv a magyarnál sem a holt, sem az új nyelvek között. A kései (vagy tán korai?) ibolyát nagyon köszönöm. — **Kerpely testv.** Nem minden népmese alkalmas gyermeki olvasmánynak. Szívesen elismerem azonban, hogy ügyesen van elbeszélve. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

G. G. levele olyan gondatlan, hogy figyelembe nem vehetem. **F. b.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.